

Pribijam se uza zid posramljen vlažnom toplotom na butini. Beška je popustila u trenutku zastrašujućeg trubljenja petotonskog monstruma koji samo što me nije očešao.

Prebrodivši prvobitni šok, polagano se sabiram; Dvoržak ne otkriva novi svet, Vagnerove valkire ne jašu, umilni glas operatera ne prenosi informacije. Sajber vodič me ne navodi. Tišina je nestvarna. Spuštam pogled na tamni ekran i postajem svestan da punih dvadeset četiri časa neću imati pristupa civilizaciji. Kad je sudija završio izlaganje, učinilo mi se da je kazna blaga, dvadeset četiri sata bez Mreže i ne mora biti tako strašno; ipak sam posegao dublje no što sam smeo. Inženjer sam, nije to bio preveliki napor. Zasrao sam. Agenti su se pojavili u roku od odmah. I te kako sam zasrao. Ovih dvadeset četiri sata se lako mogu pretvoriti u smrtnu presudu.

Najpametnije je odmah ukloniti smetnju sluhu. Posežem ka uvetu i činim potrebno. Tek što me prodoše svetlaci uzrokovani bolnom demontažom slušalice iz ušne školjke, na pamet mi pada da je to glupo. Bespotrebno ću se podvrgnuti troškovima ponovne implantacije. Iako ja privremeno ne vidim prostor, prostor je svestan mene. Geosateliti nepromenjeno motre na budalu što se beslovesno tetura po uzavrelim tranzitnim rutama. U zadnjem trenu odustajem od prekidanja veze hendpoda sa nervima u zglavku. Možda mi je to jedina šansa da preživim. Ako ne prima, makar odašilja.

Po navici ruka mi je u položaju u kojem ga mogu videti, ali pogled mi nije uperen u mrtvi ekran. Panično osmatram okolinu. Nikada nisam bio ovde. Pejisaž me podseća na generator snova; vidim strmo uzdignute klisure zgradurina, sred kojih protiče nepregledna reka telesa i vozila.

Hvata me vrtoglavica i spuštam pogled. Kuda? Sever, jug, istok, zapad? Čak i da znam smernicu, prema čemu ću je odrediti? Koji bulevar, koja aleja? Otkud znam kad nema operatera?

— Izvinite? — tip kome se obraćam čak i ne usporava korak. O podizanju pogleda sa hendpoda nema ni govora. Sopstveni glas mi deluje preglasno, a o okolini da i ne pričam. Opšta kakofonija slika i šumova. U stvari sve je preglasno i sve je u pokretu.

— Gospođo bi li ste mogli...? — masa prolaznika odbija se o mene kao bujica o stenu. Ne vide me, ne čuju me, ne zanimam ih. Odustajem.

Šta bilo da bilo, ne mogu ostati ovde. Pokušaću da pronađem neku zakonitost u kretanju mase. Ako pratim većinu, pre ili kasnije ću se naći na nekom poznatom mestu, a odande će svet izgledati drugačije. Zamisao kao zamisao nije loša, ali zahteva nepoznate veštine. Podižem pogled i osmatram. Zidine se, pretežno sivkaste, protežu u nedogled, haotično nakićene prozorima, solarnim panelima i najraznovrsnijim antenama. Najzad uspevam da smirim pogled i vraćam ga na ulicu. Sve je u pokretu, sva ta siva masa se migolji, žuri, teče poput ponornice i sliva se u jednom pravcu. Otkud sad to uniformno kretanje? Trenutak potom shvatam da sam najverovatnije izbačen na ulicu tačno pred početak radnog vremena. Svi žure na posao, što znači da idu u pravcu poslovne zone. Laknu mi. Jednostavno ću ih pratiti, pronaći ću svoju kancelariju i provešću tamo dan. Sumnjam da će mi dozvoliti da priđem terminalima, ali me najverovatnije neće ni izbaciti. U svakom slučaju, tamo ću biti bezbedan. Pokrećem noge i počinjem da pratim bujicu. Niko me ne primećuje. Svi pogledi spušteni su na podove, svi napreduju istovetnim marševskim korakom. Hvatam ritam.

Leva, desna, je'n, dva, leva desna, je'n, dva...

Najjednom je ugledah.

Pojavi se iznebuha, kao drevna galija elegantnih obrisa. Sablasti nalik izranja iz sumaglice realnosti kao da je u potrazi za novim obalama. Možda je i ne bih primetio da su okolnosti bile drugačije.

Sasvim obično i neugledno stvorenje, ni nalik curama sa stranica za upoznavanje i u rasplodnim centrima.

Ali ona prkosi bujici!

Odevena je u izbleđeli džins, kosa joj je neuredna i nenašminkana je. Prilazi mi visoko uzdignutog čela i nehajnog koraka, tačno nasuprot ljudskoj reci što se sliva ka poslovnoj zoni. Ponegde se sudara sa užurbanim prolaznicima, ali niko ne haje za to. Spuštam pogled na njene ruke i primećujem krvave tragove nasilnog uklanjanja komunikacije.

— Izvini... — obraćam joj se i susrećem duboko plave oči nalik ekranu hendpoda u trenutku prekida. Mogao bih da se izgubim u njima.

— Da? — progovara tiho.

— Ti... Ti me čuješ, zar ne? — pitam sa nevericom.

— Naravno da te čujem, zašto te ne bih čula? — odgovara grlenim glasom. Kao da sam joj smešan.

— Niko drugi me ne čuje. — samosažaljenje vrca iz mene. Kajem se i pre no što sam to izgovorio.

— Možda drugi i ne treba da čuju. — kaže razložno.

— I vidiš me, je l'da? — pitam tek da se tanana nit razgovora ne prekine.

— Vidim.— ne deluje uznemireno. Kao da je najnormalnija stvar na svetu stajati nasred ulice i čavrljati u sam osvit radnog dana.

— Kuda si krenula? Mislim, ne ideš gde i ostali. — ne znam zašto to pitam. Ima u tome nečeg sudbonosnog.

— Vraćam se kući. — odgovara ravnodušno.

— Kući? — čudno. Šta li to može da znači?

— Da. — i dalje je neuznemirena.

— Mogu li sa tobom? — glas mi podrhtava.

— Možeš. — kaže i nastavlja da hoda kao da svet ne postoji. Pružam ruku i ona je prihvata u svoju malenu toplu šaku. Dok spokojno koračamo posmatram sumorne zgrade oko sebe. Nikada nisam bio ovde. Jesam li ikada igde i bio?

Nekako želim da verujem da sam, ako uopšte negde pripadam, na dobrom putu da to mesto najzad i pronađem.

Vraćam se kući.